

A nő, aki kíván

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 10. szám, 2019. március 8.

Mert milyen pszichológus az, aki még ezt sem veszi észre? Nem veszi észre, hogy a sógornője az ő férjét kívánja, nem a sajátját?

Mert igen, őt kívántam. Kezdetől fogva, onnantól, hogy megtudtam, író. Hogy ő írta a darabot, ami oly tökéletesen visszaadja az élet szépséges nyomorúságát. A súlyos betegséget, a rákot, s emellett a reményt, a cseppnyi, hangyányi reményt az életben maradásra. A játékot. Hogy az élet minden kihívással és cifra szomorúsággal együtt az egyetlen, nagy, szent játék, melyben így vagy úgy, a ringlispílen ülve, vagy a szédült forgást letről bámulva részt veszünk.

Már amikor láttam az előadást, akkor fel akartam hívni, ahogy Salinger is mondja, ha a könyv vagy a mű igazán jó, fel akarod hívni a szerzőt. A harmincéves szerzőt, akiről korábban még nem hallottam, hogy hát igen, ez az, ez valóban egy színdarab, köszönjük, vagy tudom is én, összekötni magad dróton ezzel a valakivel, akit sohase láttál, de ezt okozza benned, megmozgatja a megmozgatnivalót, kisöpör és felszínre hány.